

„въ своето отчаяние, отправятъ до шестътѣхъ велики
„сили посрѣдствомъ извѣстнитѣ Ви български делегати
„Д. Цанковъ и Марко Д. Балабановъ. Това прошение
„служи за най-добъръ коментаръ на тази комедия, която
„се нарича отоманска конституция.

„Като Ви моля, господине, да благоволите да дадете
„на това прошение надлежната публичностъ въ Вашия
„уважаемъ листъ, азъ Ви благодаря за това прѣдвари-
„телно отъ името на всички подписавши въпросното
„прошение и съмъ

Вашъ прѣданъ:

Марко Д. Балабановъ.

(Български делегатъ).

По подаването на това прошение лично отъ мене
на руския въ Виена посланикъ Новиковъ, както и на
намѣстника на графъ Андраши въ виенското министер-
ство на външнитѣ дѣла, имамъ да забѣлѣжа слѣдното:

Г-нъ Новиковъ, който, както имяхъ случай да за-
бѣлѣжа още въ втората частъ отъ тия бѣлѣжки (вж.
стр. 107), не бѣше вече оня Новиковъ, когото видѣхме
при първото ни още отъ Цариградъ идване въ Виена,
ме прие сега твърдѣ ласкаво, прочете прошениято прѣдъ
мене, намѣри го твърдѣ умѣстно и дори умѣрено, но
каза, че турцитѣ не зиматъ отъ дума, та, както се види
отъ всичко, ще трѣба да се постъпи съ тѣхъ другояче.
По тоя случай стана дума и за нашия приемъ въ Петер-
бургъ както отъ Царя, така и отъ Горчакова, и видѣхъ,
че той знаеше всичко. На изпращане той не можѣ да се
въздържи да загатне и тозъ пжтъ пакъ нѣщо за унията
и за другаря ми г. Д. Цанковъ, за когото той знаелъ още
отъ Цариградъ, когато билъ тамъ съвѣтникъ въ руското
посолство, че билъ знаменоносецъ на тая уния, а, като